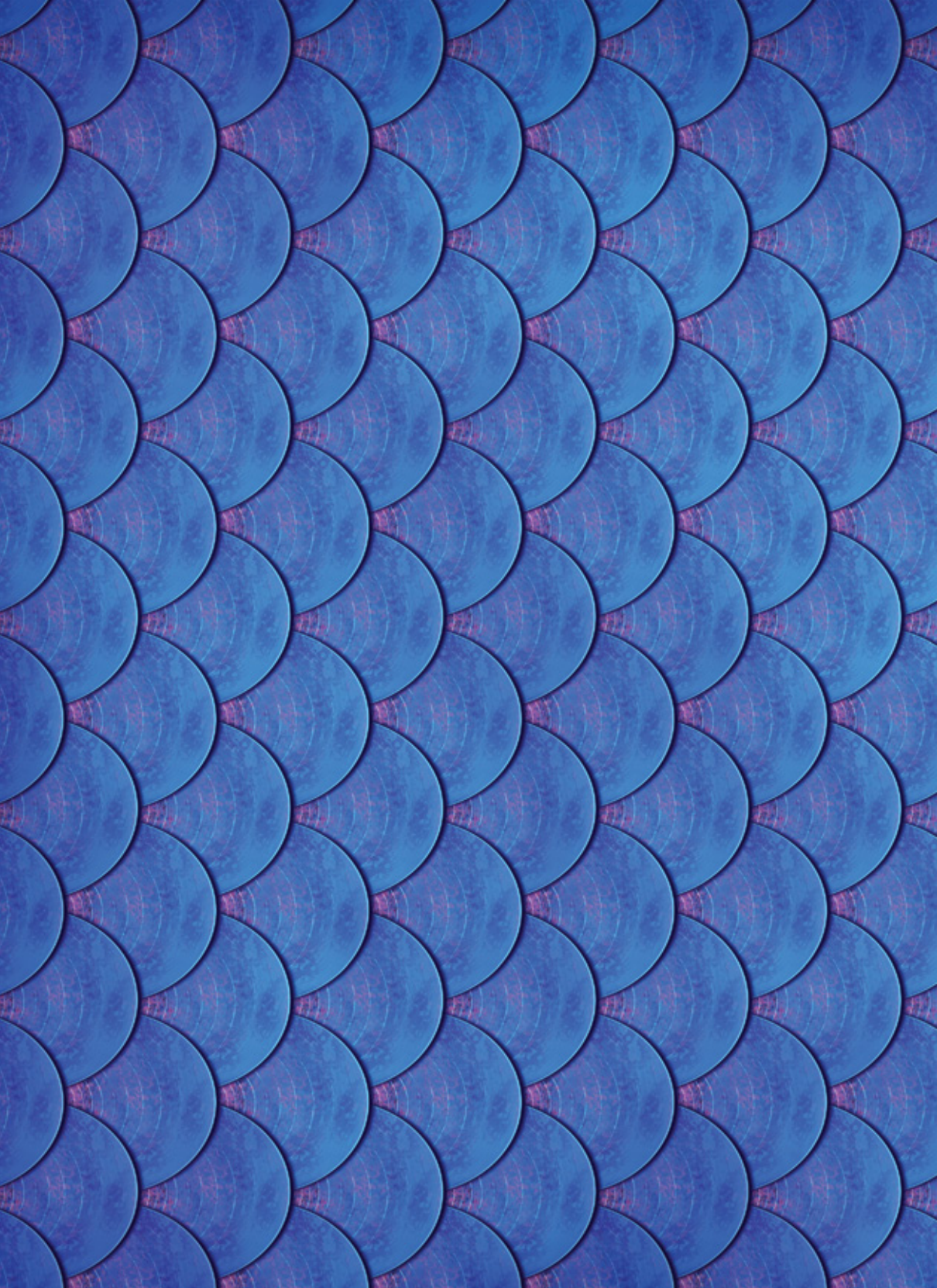

Otfried Preußler

Mažasis vandenis

Mažasis vandenis

Versta iš:
Otfried Preußler
DER KLEINE WASSERMANN
Thienemann-Esslinger Verlag, Stuttgart,
1956

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Thienemann, *Thienemann-Esslinger Verlag GmbH*,
Stuttgart, 2013

© Tekstas, Otfried Preußler

© Iliustracijos, Winnie Gebhardt

Iliustracijas nuspalvino Mathias Weber.

© Viršelio iliustracija, Edgaras Straukas, 2020

Pirmą kartą 1956 metais vokiečių kalba Vokietijoje pavadinimu
Der Kleine Wassermann išleido *Thienemann-Esslinger Verlag*.
Išleista susitarus su *Thienemann-Esslinger Verlag*, Štutgartas,
Vokietija.

Visos teisės saugomos.

© Vertimas į lietuvių kalbą, Indrė Dalia Klimkaitė, 2020

© Leidykla „Nieko rimto“, 2020

Otfried Preußler

Mažasis vandenis

Iliustravo Winnie Gebhardt

Iliustracijas nuspalvino Mathias Weber

Iš vokiečių kalbos vertė Indrė Dalia Klimkaitė

Vilnius
2020

Turiny

Tikras mažas vandenis	7
Po paraliais, čia tai bent berniokėlis!	11
Apsisuk, mažyli!	19
Skersai išilgai Malūno tvenkinį	23
Karpis Ciprinas	26
Padaras su daug akių	30
Ir plėvių tarp pirštų jie neturi!	35
Žalieji namukai	39
Sausos kojos!	42
Lietau, kur tu?	46
Medinė dėžė	50
Čiužinėjimas	57
Dvidešimt penki!	63
Uhuhūū!	72
Arfos muzika	80
Grynas sidabras	84
Šito tai jau per daug!	88
Kepti akmenys	93
Žaibai iš dėžutės	97
Fokus marokus	103
Labanakt, mažasis vandeni!	107

Tikras mažas vandenis

Vieną dieną, vandeniui parėjus namo, žmona tarė:

– Šiandien namie netriukšmauk. Mums ką tik gimė mažas berniukas.

– Ką tu sakai! – džiaugsmingai sušuko vandenis. – Tikras mažas berniukas?

– Taip, tikras mažas vandeniukas, – patvirtino žmona. – Nusiauk batus ir eik tylutėliai. Ko gero, jis dar miega.

Vandenį nusitraukė geltonus aulinius ir pirštų galiukais įtykino vidun. Jų namelis suręstas iš meldų stiebų, giliai Malūno tvenkinio dugne. Sienos tinkuotos ne kalkėmis, o dumblu, nes tai juk vandens namas. O šiaip jau atrodė įprastai, tik buvo daug mažesnis. Čia buvo virtuvė ir maisto kambarė, svetainė, miegamasis ir priebutis. Grindys švarios, nubarstytos baltu smėliu, ant langų linksmos žalios užuolaidos, nuaustos iš maurų ir ilgų vandens žolių. Ir, žinoma, visi kambariai, priebutis ir virtuvė, ir maisto kambarė – pilni vandens. Ar gali būti kitaip, jei namas stovi Malūno tvenkinio dugne?

Taigi vandenis pirštų galiukais nutykino per priebutį į virtuvę. Iš ten nuslinko į svetainę, iš svetainės – į miegamąjį. Kai tylutėliai priėjo prie lovos, pamatė čia meldų lopšyje gulint mažą vandeniuką. Berniukas miegojo. Kumštėliai atmesti ant pagalvėlės iš dešinės ir kairės palei putnų rausvą veidelį. Atrodė, kad mažasis vandenis nori užsidengti ausis.

– Kaip jis tau patinka? – paklausė vandens žmona. Ji įėjo į miegamąjį kartu su vandeniu ir žvelgė jam per petį.

– Berniukas kiek mažokas, – pasakė vandenis. – Bet šiaip man labai patinka. Jis palinko prie lopšio ir ėmė skaičiuoti: – Vienas, du, trys, keturi, penki...

– Ką tu čia skaičiuoji? – pasiteiravo vandens žmona.

– Ak, tik žiūriu, ar visus pirštus turi, – tyliai paaiškino vandenis. – Tik pažiūrėk, kokios stamantrios kojytės! Kai paauš, gaus porą dailių geltonų aulinukų ir žalią kaip meldai švarkelį, rudas kelnytes ir ryškiai raudoną smailią kepurytę!

Bet labiausiai man patinka jo plaukai. Juk žinai, seniai svajo-
jau apie tokį mažą berniuką žaliais plaukais!

– Ei, atsargiau, – perspėjo vandenio žmona. – Ką čia dabar
vėl darai?

– Netrukdyk, – pasakė vandenis. – Turiu pasižiūrėti, ar tar-
pupirščiuose yra plėvės. Vandenio berniukui tai svarbu. – Ir
vandenis jau rengėsi atlankstyti berniuko pirštukus. Bet štai
mažylis pabudo ir pasitrynė akutes.

– O, tik pažvelk! – gan garsiai sušuko tėtis vandenis. – Ar
matai? Ar ir tu tai matai?

– Taigi vis dėlto turi tas plėves tarpupirščiuose, – nusijuokė mama.

– Ir jas, ir jas! – džiūgavo vandenis. – Bet dabar aš jau žinau, kokios jo akys! Jos žalios, žalios, tikros vandens akys!

Ir tėtis vandenis, išėmęs mažąjį iš lopšio, pakėlė aukštai sau virš galvos. O tada pasileido šokti su juo po kambarį, kad net meldinės sienos siūbavo, o baltas smėlis nuo grindų sukosi sūkuriais. Ir šokdamas dainavo:

– Mes turim mažąjį vandenį! Mes turim mažąjį vandenį!

Iš visų pusių suplaukusios žuvys dėbsojo savo apskritomis akimis pro langus vidun. Mažasis vandenis patenkintas maskatavo rankytėmis ir kojytėmis. Ir visi, vos tik išvydę, iškart galėjo suprasti, kad tai išties tikras mažasis vandenis.

Po paraliais, čia tai bent berniokėlis!

– Kaip manai, – vakare kreipėsi vandenis į žmoną. – Juk derėtų mažylio garbei suruošti šventę, ar ne? Iškart rytoj sukviesiu giminę ir jį visiems parodysime. Tu visko privirsi ir prikepsi, kad turėtume ką paknebinėti. Juk mes ne kokie vargšai.

Gerai, jau kitą dieną vandenis išėjo kviesti giminių, o pas tuos, kurie gyveno toli, pasiuntė kviesles žuvis. Vandenio pati, likusi namie, kepė ir virė. Iki vėlaus vakaro maišė puodus, švaistėsi keptuve ir tarškino dubenimis. Retsykiais paduodama mažajam vandeniui košės.

Dvidešimt septynis giminaičius pavadino vandenis į svečius, atvyko dvidešimt šeši. Dvylika vandenių su pačiomis, šulininis ir patiltės bobelė iš po šventojo Nepomuko tilto. Šulininis gyveno grėžinyje už gaisrinės, buvo labai senas, ilga žila barzda. Kiti vandeniai ir jų žmonos atvyko iš Kaimo

Vienas linksmiausių pasaulio vaikų rašytojų Otfrydas Proisleris (1923–2013) – daugiau nei kelių dešimčių nepamirštamų istorijų autorius, net du kartus gavęs aukščiausią nacionalinį Vokietijos vaikų literatūros apdovanojimą. Kartu su jo literatūros klasika tapusiais šmaikščiais pasakojimais apie plėšiką Hocenpločą, vaiduokliuką, raganiukę bei mažąjį vandenį užaugo ne viena skaitytojų karta.

Jauki ir nuotaikinga apysaka apie išdykėlio mažojo vandenio nuotykius patiks ir jaunesniojo mokyklinio amžiaus vaikams, ir jų jaunesniems broliukams ir sesutėms, mat, kaip ir daugelis O. Proislerio kūrinių, tai šeimos knyga, tinkama skaityti balsu.

Pirmą kartą Lietuvoje „Mažasis vandenis“ leidžiamas su spalvotomis vokiečių dailininkės Winnie Gebhardt iliustracijomis.

Redaktorė **Giedrė Kmitienė**

Korektorė **Eglė Devižytė**

Maketavo **Miglė Dilytė**

Tiražas 3000 egz.

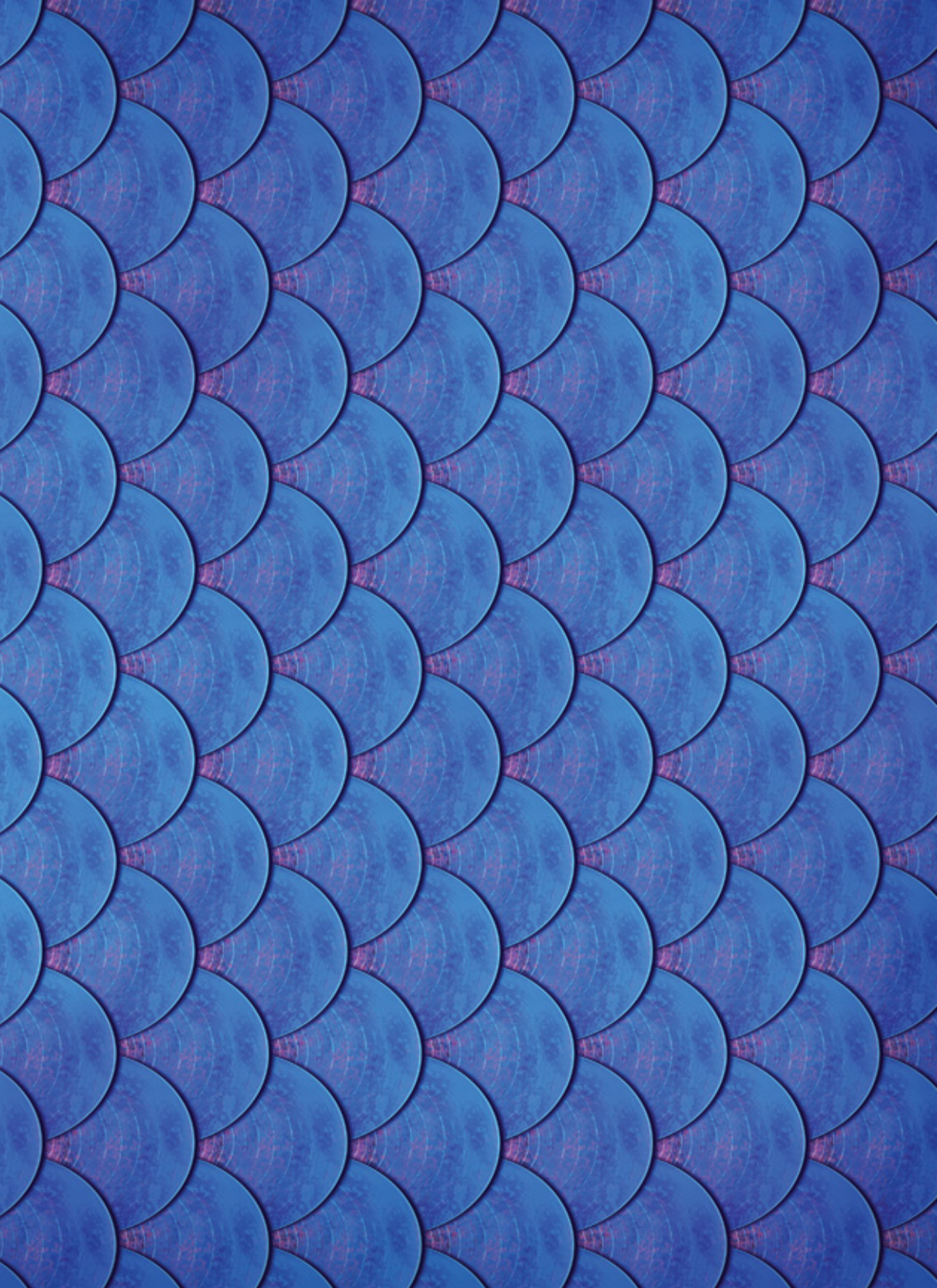
Išleido leidykla „Nieko rimto“

Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius

www.niekorimto.lt

Spausdino UAB BALTO print

Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

– O žinai, kas gražiausia? –
įsiterpė mažasis vandenis.
– Kas? – susimąstė mama vandenė.
– Gražiausia, – spindėdamas džiaugsmu
šūktelėjo mažasis vandenis, – kad man nebereikės
tūnoti namie, kad pagaliau galėsiu išplaukti laukan!
Nuo šiol kasdien plaukiosiu lauke!

Jaukiame Malūno tvenkinyje gyvena laiminga
vandenių šeima. O kodėl laiminga? Nes visai neseniai
susilaukė puikaus sūnaus – mažojo vandenio!
Mažylis auga greitai, o kartu su juo kasdien didėja
smalsumas ir nuotykių troškulys. Viską reikia išbandyti –
ir maudynes, ir iškylas sausumoje, ir net iš senojo malūno
vandens čiuožyklą pasidirbti. Žaiskite ir išdykaukite
kartu su mažuoju vandeniu, patirkite daugybę
nuotykių ir nieko nebijokite –
net grįžti namo sausomis
kojomis!

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-664-4

9 786094 416644